

fuldstændig trådt velfærdssamfundet under fode. Hele tiden prøver man på at kompensere for den socialdemokratiske model for at få den til at virke, men resultatet af alle disse tilbud og tilskud til det ene og tilskud til det andet er, at man er nødt til at opkræve endnu mere i skat, hvilket så bevirker, at alle bliver låst endnu mere fast.

Og alt sammen bliver det jo solgt i medierne som det bedste af det bedste og som positive tiltag; man får tilskud til det ene og det andet, og nej, hvor kan vi alle sammen være glade for alle de tilskud, vi får.

Men det er ikke nødvendigvis positivt. Vi skal måske tage en enkelt ting som f.eks. orlovsordningerne. Man ved jo, at orlovsordningerne samlet set skaber mere ledighed, end de afskaffer; der bliver flere ledige ved den ordning. Så der er altså tale om en eller anden form for socialdemokratisk spændetrøje, man kan sidde i, og hvor man så får lov til at blive madet hele tiden, vel at mærke med den mad, som et flertal i Folketinget bestemmer man skal have.

På overfladen kan det hele se meget godt ud; de fleste får det, de har behov for, men man har ikke friheden til selv at vælge, hvordan man vil indrette sin dagligdag.

Se f.eks. på grundloven. Den skulle jo have været et værn mod statens overgreb på befolkningen, grundloven skulle være befolkningens beskyttelse mod statsmagten, men grundloven er blevet så udvandet, at ingen af de friheder, som omtales i grundloven, i virkeligheden eksisterer længere.

Vi lever alle sammen i en illusion, en socialdemokratisk illusion, hvor vi hver dag får at vide, at vi har det godt. Det har vi bare ikke, det passer ikke. Men når man nu er født og opvokset under den socialdemokratiske model, hvordan skal man så kunne vide, at der findes et langt bedre liv uden at være omklamret af Socialdemokratiet?

Mange vil så indvende, at de slet ikke kan leve uden alle de her tilskud. Regeringen påstår, at alle ordningerne jo er der for at hjælpe de svage stillede i samfundet. Men det passer ikke. Undersøgelser viser jo netop, at det er de bedst stillede i vort samfund, som tager den største del af de ydelser og tilskud og tilbud, der er. De svageste lades i stikken.

Hvorfor lader man ikke familierne klare sig selv, hvis de er i stand til det? Hvorfor nøjes man ikke med at yde hjælp i de tilfælde, hvor der virkelig er hjælp behov, og så lader det være

en målrettet social hjælp, så man får hjulpet dem, der virkelig har behov?

Ved at strø pengene ud til alle over en bred kam, som man gør i dag, opnår man kun, at skatten stiger så meget, at endnu flere familier er tvunget til at modtage forskellige former for tilskud, for at det hele kan løbe rundt.

Det er selvfølgelig en ond cirkel, som skal stoppes. Det er ikke rimeligt, at Folketingets flertal tvinger flere og flere familier i knæ foran de forskellige offentlige kontorer bedende om at få tilskud til og tilbud om det ene og det andet. Vi har tidligere på dagen hørt, at man er nødt til at betale familierne for, at de overhovedet kan være sammen med deres børn.

Så er der et helt andet område, som ikke har været berørt ret meget i dag, og det synes jeg er lidt synd. Jeg synes, det er synd, at ingen har været inde på det endnu. Det er, at i virkeligheden ser det ud til, at det snart er sidste gang, vi får lov til at have den her frie debat i Folketinget om, hvordan vores socialpolitik skal være indrettet. Jeg står med et bilag fra Socialudvalget, det er Alm. del, bilag 299, med overskriften: »Orienteringsnotat om det franske EU-formandskabs program på det sociale område«, og lad mig citere lidt fra, hvad franskmandene har tænkt sig at EU nu skal bestemme:

»Herfra kan det på det sociale område udledes, at det franske formandskab lægger vægt på, at programmet om bekæmpelse af social udstødelse bliver vedtaget. Det franske formandskab vil også prioritere det forventede aktionsprogram om ældrepolitik.«

Og videre hedder det:

»Endelig vil det franske formandskab tage initiativ til en drøftelse af finansieringen af udgifterne i medlemslandenes nationale sociale beskyttelsesordninger, også set i sammenhæng med beskæftigelsespolitikken og arbejdskraftomkostninger. Disse temaer skal drøftes på et uformelt socialministermøde den 2. februar 1995.«

Så nu ved vi altså det, i modsætning til hvad alle blev lovet, da man skulle stemme om, hvorvidt man ville være med i Unionen eller ej. Dengang fik vi alle at vide, at EU ikke på noget tidspunkt ville blande sig i de sociale anliggender. Det, de kaldte for socialt, det var det, vi andre kalder for arbejdsmarkedet, men det, vi i Danmark kalder for socialpolitik, ville EU på intet tidspunkt røre ved. Nu har vi det sort på hvidt, man er godt i gang, ministeren har været til møde.